

Din zori și până noaptea tîrziu batoza înghite snopi după snopi. Pe aria colectivîștilor din Aradul Nou, regiunea Timișoara, se treieră fără întrerupere. În felul acesta ei reușesc să folosească timpul prielnic de lucru, să aducă cît mai repede recolta în magazie.

Batoza de la aria nr. 2 din Furculești, comună din raionul Alexandria, mai duduie de câteva ori și se opri.

— Gata! strigă mecanicul. S-a isprăvit! Ne mutăm la altă arie. Să mincați sănătoși piinea nouă și la anul să avem și mai mult belzug!

— Cum așa, plecați fără serbare? — interveni Gheorghe Preda din brigada artistică de agitație, sosită chiar în acea clipă pe arie.

Coșarii rămăseră sus lîngă toba batozei de unde le era mai la îndemînă să-i privească pe artiștii amatori. O fată blondă și zglobie zicea ceva despre graficul de la arie: „În fiecare clipă prețuiește și urmează / pe acel ce fără de risipă la vreme recoltează”. Răzbăteau în liniștea cîmpului, frînturi din versurile recitate de fată. Un băiat îl răspundea tot în versuri, ceva în legătură cu producția de grâu realizată la hectar. (1600 kg. la hectar au realizat gospodăriile agricole colective, 1490 kg. la hectar întovărășirile agricole și 890 kg. țăranii individuali).

Și fiindcă grîul ca să se preschimbe în făină trebuie măcinat, tinerii colectivîști și întovărășii Gheorghe Preda, Stelian Pană și Dumitru Uducă din colectivul de creație al brigăzii artistice de agitație tocmai îl critică acum pe Florea Rusu, responsabilul morii, care nu s-a îngrijit din timp de reparațiile care erau necesare acolo. Astfel, oamenii din Furculești sînt nevoiți să piardă zile întregi pe la alte mori.

**...Moara de la Furculești
De te duci al s-o găsești
Că șade nereparată
Și cu ușa încuiată...**

Prin alte versuri din programul brigăzii se critică faptul că nu s-au

reparat la timp drumurile, îngreunînd prin aceasta transportul recoltei.

E vorba în primul rând de ulița comitetului de cetățeni nr. 1, care era întotdeauna inundată de apă. Și critica lor a usturat, dar a fost bună, deoarece sfatul popular comunal, împreună cu gospodăria agricolă colectivă „7 Noiembrie”, au luat măsurile necesare pentru nivelarea și canalizarea uliței respective.

Dacă întrebi din întâmplare pe primul om întîlnit în cale în comuna Furculești, de directorul cîminului cultural, are să răspundă pe loc:

Activitate Culturală la Furculești

— Cine? Tovarășul Ilie Băluță? Păi, cum să nu-l cunosc? Doar el a înființat teatrul de păpuși în Furculești.

Ba mai mult, omul întîlnit îți spune pe de rost pînă și numele artiștilor amatori care nu sînt alții decît țărani colectivîști și întovărășii din Furculești. Iancu Băcanu, Gheorghe Șuică, Stelian Albu, Constantin Stoica, Gheorghe Preda, Dumitru Paraschiv, Grigore Maria și Pandele Constantin sînt interpreții personajelor din piesa „Bursucelul învață carte”, piesă într-un act și trei tablouri de Ștefan Horia și Tudor Boșdan, piesă care prin personajul Bursucel satirizează pe

leneși, iar prin Jupin Vulpoi Aliș Veriș satirizează pe acei ce vor să trăiască prin linguseală și prin ciștiguri necinstite pe seama muncii altora. Măiestria cu care și-au interpretat rolurile, a făcut ca echilibrul lor să se califice pentru faza regională a Festivalului bienal „I.L. Caragiale”. Într-una din zile, teatrul de păpuși s-a produs în mod neobișnuit, nu într-o sală de cîmin cultural, ci la arie între stoguri.

„Petrecerea din mușural” se numește comedia prezentată. Cele patru personaje, interpretate de Petrică Barbălată, Nuța Petruța, Dinu Cantacuzu și Boboc Anghel colectivîști și întovărășii, au fost identificate cu oameni și fapte din

comună. Ei au satirizat astfel pe unii delăsători și risipitori la strîngerea recoltei cum ar fi de pildă Gheorghe Smarandache. Toți cei de față au ris cu poftă și au tras învățăminte.

De trei ori pe săptămînă, în Furculești, stația de radioamplificare emite „ora locală”. Vă prezentăm pe scurt una din aceste emisiuni.

E seară. Oamenii s-au adunat pe la casele lor. Unii cînează, alții se pregătesc de culcare, cînd vocea crainicului Ilie Pană răsună în difuzoare:

— Incepem emisiunea locală cu un buletin de știri în legătură cu evenimentele internaționale. Și crainicul a vorbit sătenilor despre evenimentele din Orientul Arab, despre noua adunare a popoarelor iubitoare de pace care a avut loc la Stockholm, despre propunerile Uniunii Sovietice în vederea convocării unei conferințe la înalt nivel...

— Și-acum câteva știri din comuna noastră — răsună de astă dată vocea crainicului Florica Barbălată. — Toate forțele pentru terminarea grabnică a treierii — se aude înții îndemnul. — Zilele de 26 și 27 iulie sînt declarate zile-model în care trebuie terminat treierul. În afară de gospodăriile colective o bună recoltă au obținut și întovărășirile din comuna noastră, datorită aplicării întocmai a regulilor agrotehnice. Șuică Petre, care a intrat în întovărășire cu o suprafață de 1,40 hectare, a dus acasă de la arie 2040 kg. de grâu; Petre L. Lițeanu de pe suprafața de 1,50 hectare a luat 2070 kg. grâu. Și ca el sînt mulți membri ai celor cinci întovărășiri agricole din comună...

Și crainica le-a vorbit mai departe sătenilor despre cele patru sute tone de grâu contractate de gospodăriile agricole colective și de întovărășiri. De asemenea în programul emisiunii se atrăgea atenția asupra dezmiristitului, care a rămas în urmă la Furculești; au fost anunțate filmele ce vor rula în cursul săptămînii la cinematograful sătesc și formațiile artistice ce vor da programe la cîminul cultural...

În Furculești activitatea culturală se arată la fel de bogată ca în-așași viața comunel.

Maria Stancu

Intr-una din încăperile căminului cultural din comuna Chizătău funcționează o bibliotecă în rafturile căreia se află peste 2.000 de volume. Iată-l pe țăranul întovărășit Pompei Pava care a venit să-i ceară bibliotecarei Lia Cărăbaș o nouă carte.

10 DE LA REFORMA ANI ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

Cu zece ani în urmă a fost înfăptuită reforma învățămîntului. Realizările obținute în acești zece ani oglindesc deosebită însemnătate a acestei reforme. Trecutul ne-a lăsat o moștenire tristă, aproape trei milioane și jumătate de neștiutori de carte, adică 23,1 la sută din populația țării. În cei zece ani de la adoptarea noii legi a învățămîntului această plagă rușinoasă a trecutului a fost lichidată. Însemnate succese s-au înregistrat și în domeniul învățămîntului preșcolar.

În anul școlar 1957—1958, de pildă, numărul grădinițelor a crescut de peste patru ori față de anul școlar 1938—1939. În ce privește învățămîntul de cultură generală, el a devenit azi unul din factorii principali ai progresului cultural al maselor și prima verigă în sistemul de pregătire a cadrelor necesare construcției socialismului. Pentru prima dată în istoria patriei noastre dreptul la învățătură este consfințit de constituția țării ca un drept egal pentru toți cetățenii, indiferent de sex, naționalitate, rasă sau religie. Porțile școlilor au fost larg deschise pentru fiii oamenilor muncii, asigurându-se astfel realizarea în fapt a generalizării, obligativității și gratuității învățămîntului.

Învățămîntul elementar gratuit a fost extins de la 4 la 7 clase, devenind baza întregului sistem de învățămînt din țara noastră. Pentru cuprinderea copiilor în școli, rețeaua școlilor de 4 ani s-a extins pînă în cel mai îndepărtat sîtuc.

Apărută cu prilejul împlinirii a zece ani de la aplicarea legii pentru reforma învățămîntului, recenta Hotărîre a Consiliului de Miniștri cu privire la generalizarea învățămîntului elementar de 7 ani în acele localități din mediul ru-

ral (comune și sate) care au școli de 7 ani, constituie un factor de seamă pentru traducerea în viață a directivei Congresului al II-lea al Partidului Muncitoresc Român cu privire la dezvoltarea și îmbunătățirea învățămîntului de cultură generală.

Cîte nu s-ar mai putea vorbi despre realizările în domeniul învățămîntului în cei zece ani ce s-au scurs de la reformă. Astăzi, în școlile medii învață marea majoritate a fiilor oamenilor muncii. Învățămîntul școlar și fără frecvență s-a dezvoltat simțitor, iar învățămîntul superior, învățămîntul profesional și tehnic dau an de an economiei naționale cadre calificate.

În trecut, minoritățile naționale erau persecutate, școlile lor erau închise. Astăzi, funcționează în țara noastră 3.177 de școli cu limbi de predare a minorităților frecventate de 266.130 de elevi de 15 naționalități diferite.

La zece ani de la reforma învățămîntului, urăm școlii noastre noi, tuturor cadrelor didactice, succes în munca de educație și făurire a omului nou, demn de marea epocă a construirii socialismului.

Un cătun cu tradiție artistică

La Bacea, un sîtuc mărunt lîngă Ilia și la rascrucea drumurilor către Simeria, se petrec fapte demne de toată lauda.

În Bacea trăiesc vreo sută de familii dintre care multe sînt înscrise în întovărășirea ce ființează aici. Oameni harnici, bacenii au pus umărul ajutînd la electrificarea comunei și au înfăptuit și alte acțiuni gospodărești în comună. Desigur că fapte din acestea găsești pretutindeni. Dar activitate culturală ca la căminul cultural din acest sîtuc, nu aflî oriunde. Și despre această muncă, demnă de toată lauda, vorbeam la început.

Este aici, în sat, o echipă de cîntăreți din frunză, alcătuită din opt femei și mai tinerele și mai bătrînele, îmbrăcate în ii și catrințe, care execută în mod desăvîrșit un program foarte frumos. Este greu să clasifici talentul și aptitudinile vreunora dintre cele opt țăranici la cîntatul din frunză. După spusele localnicilor, totuși se pare că Aniseta Sorca și Ana Lazăr sînt sufletul acestei originale formații artistice.

Poposind la Bacea, merită de asemenea să-ți desfeți sufletul ascultînd echipa de fluierași, care cultivă cu pasiune în special cîntece din folclorul regiunii. Dintre fluierașii din Bacea, care, uneori, acompaniază echipa de cîntăreți din frunză, pot fi socotiți mai talentați decît ceilalți Grigore Sorca și Serafim Don.

Și corul căminului cultural desfășoară o vie activitate, avînd în repertoriu o sumedenie de cîntece populare noi și vechi, multe dintre ele culese de la horitorii locali.

Ar fi păcat să te oprești la Bacea și să nu-ți găsești măcar vreo două ceasuri pentru echipele de teatru. Ați citit bine: echipele de teatru, pentru că în Bacea, cătunul cu 100 de familii, sînt și două echipe de teatru. Una alcătuită din

tineri pînă la 25 de ani, a doua din vîrstnici peste 25 de ani. De echipele teatrale se ocupă Eleonora Giura, soția învățătorului Giura, iar repertoriul acestor echipe poate stîrni invidia altor formații mai vestite.

Nu demult în mica încăpere-birou a căminului cultural din Bacea s-au pus peceți și semnături pe un act cu totul neobișnuit. Fosta societate de muzică și fanfară „Victoria”, înființată în sat de țăranii muncitori în anul 1929, a donat căminului cultural, sub girul învățătorului

Traian Giura, toate instrumentele muzicale, proprietatea numitei societăți.

Scurta istorie a societății de muzică și fanfară „Victoria” din Bacea ni se pare destul de elocventă pentru a înțelege pasiunea pentru artă a oamenilor dintr-un sîtuc de numai 100 de familii. Îndată după primul război mondial cîțiva tineri din Bacea, printre care și Gherase Negriță, oameni cu o dezvoltată sensibilitate artistică, s-au hotărît să-și alcătuiască o formație muzicală de fanfară, fiecare cunoscînd unul sau mai multe instrumente de suflat.

După ani de umblătură, cereri, garanții și împrumuturi, societatea de muzică și fanfară „Victoria” a luat în sfîrșit ființă în 1929.

Din vechea formație de fanfară, astăzi în Bacea mai sînt doar cîțiva și aceștia destul de bătrîni. Dar cînd în Bacea, sămînța aruncată acum treizeci de ani de cîțiva entuziaști și-a găsit climatul cel mai fericit, cînd dintr-o sută de familii numai corul căminului cultural numără 96 de persoane, veteranii fostei societăți „Victoria” au socotit că este de datoria lor să treacă în brațe tinere mîngietoarele instrumente de alamă, cu care de atîtea ori au dat expresie sentimentelor care i-au stăpînit.

Gh. Florescu

„Vă așteptăm cu drag și altădată”

Titlul nu-mi aparține. Nu l-am inventat. L-am reprodus din caietul de impresii al artiștilor băcăuani, care s-au deplasat în satele regiunii cu un program de brigadă și o formație de teatru. Caietul, ca un pom dolidora de roade, e plin de gîndurile, simțămintele și recunoștința miilor de spectatori, cărora artiștii Teatrului de Stat din Bacău le-au desfătat privirile și le-au încîntat inimile în sălile căminelor culturale ticsite de lume.

Spectacolele au constituit un puternic sprijin dat artiștilor amatori din brigăzile artistice de la sate. De altfel, nu e pentru prima oară cînd artiștii profesioniști din Bacău ajută activitatea artistică de amatori. În anul 1955, de pildă, Teatrul de Stat din Bacău a organizat un studio al artiștilor amatori din Bacău și Piatra Neamț, iar o parte din actorii cei mai cunoscuți au primit în grija lor cite o formație de artiști amatori de la orașe și sate. De asemenea, unele din brigăzile artistice și echipele de teatru de la sate au fost înzestrate de către Teatrul de Stat din Bacău cu materialele necesare punerii în scenă a diferitelor spectacole.

Anul acesta, cu prilejul festivalului bienal „I. L. Caragiale” artiștii băcăuani au mers să joace pe scenele că-

minelor culturale. Pentru acest lucru ei au alcătuit un program de satiră și umor axat pe probleme specifice vieții satului, intitulat „Cu cîntec și veselie”. Înainte de prezentarea spectacolului, actorii se deplasau în comuna respectivă și culegeau datele necesare în jurul cărora se brodaу cuple, scene, texte pentru cîntece, prezentînd astfel un spectacol atractiv, axat pe probleme concrete. În cuprinsul programului au fost evidențiate frunzașii recoltelor bogate, roadele metodelor agrotehnice înaintate, recoltele mari obținute de gospodăriile colective și întovărășirile agricole. Nu erau scutiți de focal criticii delăsătorii în muncă, bețivii, chiușii, cei care iroseau avutul obștesc. Întreg spectacolul era străbătut de îndemnul ca țăranimea muncitoare să păsească pe calea muncii laolaltă, singura cale ce duce către belșug și bunăstare.

În pauza dintre programul de satiră și umor și între piesa „Bărbatul fără opinci” de Mihail Leonard, artiștii băcăuani au introdus în spectacol încă un punct deosebit de atractiv. E vorba despre un concurs fulger: „Cine știe cîștigă”. Concurenților li se puneau diferite întrebări legate de problemele satului în general și despre munca lor

în special. Întrebările cît și răspunsurile au scos în evidență superioritatea agriculturii socialiste față de sectorul individual. Cîștigătorii primeau pe loc premii constînd în cărți și obiecte de uz casnic.

Răsfoim caietul de impresii. Iată de exemplu ce scrie Gheorghe Stan, președintele gospodăriei agricole din Dochia: „În numele țăranilor colectivști, nu găsim cuvinte cu care să mulțumim tovarășilor muncitori de pe ogorul artei pentru spectacolul ce ni l-au prezentat”. Iar tovarășul T. Ciorobă din Porcești, după ce face aprecieri asupra programului, încheie cu cuvintele: „...Umorul a fost bun, iar satira a bîcuit bine. Noi mulțumim tovarășilor artiști și dorim să mai fim vizitați și să primim unele îndrumări pentru punerea în scenă a unui spectacol”. Mai departe: „Vă așteptăm cu drag și altă dată în mijlocul nostru!”

Pe viitor, Teatrul de Stat din Bacău va căuta să permanentizeze acest turneu prin satele regiunii, venind tot mai mult în sprijinul activității artiștilor amatori.

M. Pătrunjel

CARTI NOI

- COȘBUC G.: Poezii — Vol. I—II — E.S.P.L.A. — „Clasicii romîni” — vol. I 656 pag.; vol II 568 pag. 35 lei cartonat — 50 lei pergamoid.
- EMINESCU M.: Opere — vol. V — Poezii postume — Ed. Academiei R.P.R. 722 pag. — 59 lei.
- ARGHEZI T.: Versuri alese. — Ed. tineretului — „Cele mai frumoase poezii” 152 pag. — 3,50 lei broșat; 6 lei cartonat.
- ARDELEANU A.: Un căpitan de oaste — povestire. — Ed. militară — „Biblioteca ostașului” 112 pag. — 2 lei.
- GHEORGHIU ST.: Cumpăna inimii — schițe și nuvele — E.S.P.L.A. 332 pag. — 6,50 lei.
- GRECEA FL.: Candidat la însurătoare — schițe — Ed. tineretului 168 pag. — 3,25 lei.
- PANU G.: Pagini alese (Prefață și antologie de Alexandru Leon) — E.S.P.L.A. — „Biblioteca pentru toți” 368 pag. — 5 lei.

Secerișul s-a terminat. Acum pe ogoarele gospodăriei colective din comuna Sprincenața, regiunea Pitești, au început pregătirile pentru recolta viitoare. Arătura de vară pe care o execută tractoristul Ion Ilie de la S.M.T. Răducănești, este prima lucrare care se face în acest scop.

Rolul Stațiunii experimentale Palas-Constanța în dezvoltarea creșterii oilor cu lina fină

de Dr. Savu Timariu

directorul Stațiunii Experimentale Zootehnice Palas-Constanța

Lucrările Consfătuirii de la Constanța, printre celelalte probleme ale întăririi sectorului socialist al agriculturii, au subliniat în mod deosebit necesitatea creșterii numărului de animale și a productivității lor. Pentru regiunea Constanța s-a recomandat în mod special dezvoltarea creșterii oilor cu lina fină. Această regiune va trebui să devină „o regiune a lina de aur”, adică principalul furnizor de lina fină pentru nevoile industriei noastre textile.

Pentru realizarea acestui obiectiv, efectivul de oi din sectorul socialist al agriculturii trebuie să crească în următorii trei ani de la 350.000 la 600 de mii de capete. În prezent, încărcătura la 100 de hectare teren agricol este de 111 oi, fiecare producând în medie 2,1 kg. de lina. Din acest număr, numai 30 la sută sînt oi cu lina fină, 61 la sută oi cu lina semifină, 9 la sută cu lina groasă și semigroasă. Prin urmare, mai avem un pas important de făcut. În anul 1960 încărcătura la 100 de hectare teren agricol ca trebui să fie de 165 oi, cu o producție medie de 3,5 kg.

În înfăptuirea acestor țeluri, cercetările și metodele folosite de Stațiunea Palas constituie un factor important. Prin aplicarea metodelor înaintate de creștere, prin asigurarea bazei furajere, a asistenței sanitare-veterinare și a calificării ciobanilor, Stațiunea Palas a creat cea mai productivă oaie cu lina fină din țară, oaia merinos de Palas. Această oaie are o greutate corporală medie după tundere de 64 kg (berbecii 100 kg). Producția medie de lina este de 6,3 și ajunge pînă la 16 kg. la berbeci și 11 kg. la oi. Prolificitatea oilor în acest an a fost de 142 la sută, adică fiecare 100 de oi au produs 142 miei, care au avut la înfărcare o greutate medie de 29 kg.

În fiecare an stațiunea vinde în regiune un număr de 550 berbeci merinos care contribuie la îmbunătățirea calității oilor locale. Amintim că fiecare din cei 550 de berbeci, folosiți la înșămînțările artificiale, poate înșămînța anual 500 de oi. Deci, în total 275.000 de oi. Dacă socotim că produșii obținuți dau în plus numai 0,5 kg. lina fină față de rasa locală, aceasta în-

seamnă anual 137.500 kg. lina fină în plus.

Ca urmare a livrării berbecilor merinos de Palas o serie de gospodării colective ca: Bărăganul, Topraisar, Cuza Vodă și altele și-au îmbunătățit calitatea oilor, obținând peste 3 kg. lina fină de la fiecare oaie.

Alături de acestea, cu sprijinul Stațiunii Palas, patru gospodării colective și anume: Șipote, Casimcea, Straja și Mircea Vodă și-au înființat ferme de oi merinos de la care au obținut o producție de 4 pînă la 5 kg. de lina de la fiecare oaie. Aceste gospodării au devenit ele înșile furnizoare de oi merinos de Palas pentru producție.

O grijă deosebită a colectivului stațiunii este legătura strînsă cu o bună parte din gospodăriile colective din regiune. Astfel, stațiunea îndrumă un număr de nouă gospodării colective. Se fac schimburi de experiență, se țin conferințe, se fac vizite la stațiune, se scriu articole de popularizare în presa locală, se organizează cursuri de calificare în sectorul ovin etc.

Gospodăriile colective le revine sarcina de a menține calitatea oilor. Pentru aceasta în primul rînd trebuie să se asigure baza furajeră pentru vară prin conveierul verde, iar pentru iarnă, nutrețuri suculente și fin de calitate bună. De asemenea, trebuie asigurată calificarea ciobanilor, trebuie asigurată asistența veterinară a oilor, trebuie să se construiască adăposturi simple, dar sănătoase pentru oi. În privința adăposturilor, Stațiunea Palas a făcut cercetări pe patru tipuri de adăposturi: adăpost de cărămidă cu tavan, călduros, adăpost din stuf și pereți de scindură, adăpost cu pereții din sud deschis și simplă perdea. Din experiență a rezultat că, dacă adăpostul e uscat și fără curent, chiar și oile merinos se pot crește în simple saivane din stuf cu pereții de scindură sau chirpici, sau în adăposturi fără perete în partea de sud.

Iată cum, prin aplicarea științei, o regiune care era socotită în trecut ca înapoiată și nepotrivită pentru o agricultură intensivă, devine, în condițiile dezvoltării sectorului socialist al agriculturii, o regiune bogată, înfloritoare.

Despre organizarea muncii în gospodăriile agricole colective *)

Am citit cu multă atenție scrisorile publicate în revista „Albina” despre organizarea muncii în gospodăriile colective. În materialul de față aș vrea să vorbesc despre o problemă de o însemnătate deosebită în lupta pentru sporirea producției.

După cum știm, în gospodăria colectivă fiecare primește partea din venituri potrivit cu munca pe care a depus-o, cu numărul de zile-muncă efectuate. Ziua-muncă este unitatea de măsură a cantității și calității muncii prestate de colectivități la diferite lucrări la cîmp, la îngrijirea animalelor, la construcții, conducerea și administrația gospodăriei etc.

Veniturile unui colectivist se calculează pe baza zilelor-muncă efectuate și pe baza valorii unei zile-muncă, aceasta constituind retribuirea de bază din gospodăria agricolă colectivă.

Retribuirea suplimentară înseamnă repartizarea unei părți din producția obținută peste plan (sau a contravalorii acestei părți în cazul plantelor tehnice, legumelor etc.), colectivității care au realizat-o, în afara veniturilor convenite pe baza zilelor-muncă. Achitarea plății suplimentare se face imediat după recoltă și independent de retribuirea de bază, care are loc la sfîrșitul anului.

La baza aplicării retribuiri suplimentare stă acordul. El poate fi: individual, pe familie, pe echipă sau pe brigadă, în funcție de specificul ramurii de producție și de condițiile economico-naturale ale gospodăriei colective. De exemplu, în anul 1957, gospodăria agricolă colectivă din Lenaheim, regiunea Timișoara, a aplicat retribuirea suplimentară pe brigăzi la grâu și orz, pe echipe la floarea soarelui și individual la porumb și sfecla de zahăr. O altă gospodărie colectivă cu bogată experiență în aplicarea retribuiri suplimentare, este cea din Hălchiu, regiunea Stalin, care a aplicat retribuirea suplimentară pe brigăzi, la cereale păioase și la plante furajere, pe echipe la plantele tehnice și în legumicultură și individual în zootehnie. În general trebuie repartizate pe oameni, familii sau echipe numai acele culturi care cer un volum mare de muncă și la care nivelul mecanizării este încă redus ca: porumb, sfeclă de zahăr, legume, tutun etc.

Partea din producția obținută peste plan ce urmează să fie repartizată ca retribuie suplimentară este hotărîtă de adunarea generală a gospodăriei pentru fiecare cultură și ramură de producție în parte, ținîndu-se seama de condițiile existente și de recomandările Ministerului Agriculturii și Silviculturii. Astfel, la Hălchiu, în anul 1957, din producția obținută peste plan s-a repartizat ca retribuie suplimentară: 30 la sută la păioase și plante furajere, 25 la sută din valoarea depășirii planului de producție la legumicultură, 40 la sută din bani și 50 la sută din zahărul obținut pentru recolta realizată peste plan la sfecla de zahăr etc. În zootehnie, procentul retribuiri este în funcție de productivitatea vacilor de lapte și a altor animale de producție îngrijite.

*) Vezi revista „Albina” nr. 546, 547, 548, 549, 550 și 551.

Și la floarea-soarelui recolta gospodăriei de stat Toporu din raionul Drăgănești-Olt, regiunea București, se anunță a fi foarte bună. Asta este și părerea inginerilor Mische Gheorghie, Anton Spiridon și Veronica Soreată, care controlează starea culturii.

Retribuirea suplimentară în G. A. C.

Unele gospodării au făcut greșeala de a repartiza ca retribuie suplimentară întreaga cantitate de producție obținută peste plan. Așa a procedat, de exemplu, gospodăria colectivă din Racovița, raionul Sibiu, care în anul 1957, la cultura cartofului, a împărțit întreaga cantitate realizată peste plan. Acest procedeu este dăunător deoarece duce la scăderea retribuiri de bază și a fondului obștesc ale gospodăriei colective.

Cantitățile de produse convenite ca retribuie suplimentară în cazul acordului individual sau pe familie se stabilesc în funcție de procentele hotărîte de adunarea generală, prin compara-

rea producției realizate cu cea planificată. În cazul acordului pe echipă sau brigadă partea convenită fiecărui colectivist ca retribuie suplimentară se calculează în funcție de producția obținută peste plan, de procentul hotărît de adunarea generală și de numărul zilelor-muncă efectuate de fiecare colectivist la cultura respectivă. În acest caz capătă o foarte mare importanță ținerea evidenței exacte a zilelor-muncă prestate de fiecare colectivist la fiecare cultură în parte.

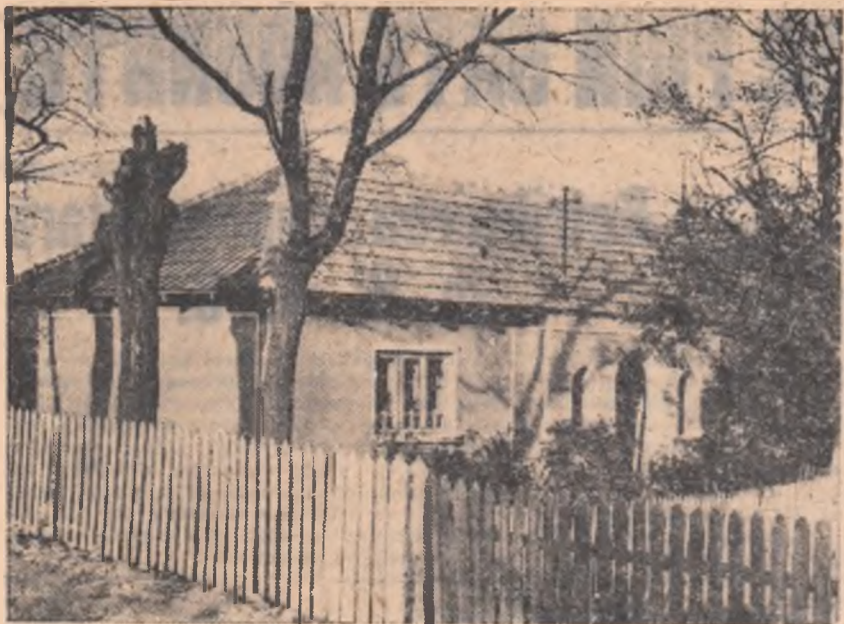
Colectiviștii sau formațiile de muncă care nu au depășit planul, nu primesc retribuie suplimentară. De asemenea nu trebuie să primească retribuie suplimentară acei colectivști care nu și îndeplinesc minimumul obligatoriu de zile-muncă stabilit de adunarea generală.

În scopul stimulării colectivștilor pentru executarea unor lucrări de calitate Ministerul Agriculturii și Silviculturii recomandă ca în cazul neîndeplinirii recoltei medii planificate din cauze care depind de colectivști (lucrări de mîntuială, lucrări nefăcute la timp etc.) adunarea generală să hotărască scăderea numărului de zile-muncă efectuate la cultura respectivă cu atîtea procente cu cite procente nu s-a îndeplinit planul, dar nu mai mult de zece la sută.

Pentru introducerea retribuiri suplimentare în gospodăria agricolă colectivă sînt necesare unele măsuri organizatorice de foarte mare importanță ca: planificarea diferențiată a producției medii pentru fiecare formațiune de muncă sau colectivist în funcție de condiții, repartizarea terenurilor pe brigăzi, echipe etc., înainte de a se face înșămînțările; o bună planificare și evidență a zilelor-muncă pe culturi, specii de animale și formațiuni de muncă etc.

Toate gospodăriile colective care au introdus retribuie după producția realizată au obținut rezultate deosebit de bune. În primul rînd sporește disciplina în muncă și răspunderea personală, ceea ce contribuie la creșterea producției. Trebuie subliniat de asemenea că sporirea producției nu se face prin creșterea numărului de zile-muncă la hectar ci prin reducerea lui. De exemplu: gospodăria colectivă din Uihci, regiunea Timișoara, care a introdus retribuie suplimentară și anul trecut la sfecla de zahăr a obținut o recoltă medie la hectar de 34.500 kg. față de 28.000 kg. planificate, cu un consum de 135 de zile-muncă la hectar. O dată cu introducerea retribuiri suplimentare s-a îmbunătățit și participarea la muncă a colectivștilor. Dacă în anii trecuți numai jumătate din colectivști realizau minimum obligator de zile-muncă, în acest an procentul lor a crescut la peste 80 la sută. Totodată, deși recolta a sporit, numărul zilelor-muncă la unitatea de suprafață a scăzut. Rezultate asemănătoare au obținut și alte gospodării care au introdus retribuie suplimentară. În raionul Jimbolia recolta medie la hectar în gospodăriile colective a fost mai mare în anul 1957 față de anul 1955 cu 6.000 kg. la sfecla de zahăr și cu 700 kg. la porumb boabe. Desigur că la acest spor de producție și-a adus contribuția și introducerea retribuiri suplimentare într-un număr de 15 gospodării în anul 1957.

În-expunerea făcută la Consfătuirea de la Constanța, tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej a subliniat că este de mare însemnătate ca organele de partid și de stat și consiliile de conducere ale gospodăriilor colective să studieze temeinic experiența de pînă acum a gospodăriilor colective care au introdus retribuie muncii nu numai după zile-muncă ci și după rezultatele muncii depuse, pentru a trage învățăminte privind îmbunătățirea organizării și retribuiri muncii în gospodăriile colective. Retribuirea suplimentară — formă a retribuiri după rezultatele muncii — este unul din factorii cei mai importanți ai întăririi economico-organizatorice a gospodăriilor colective. Introducînd retribuie suplimentară, gospodăriile agricole colective își asigură o cale sigură către înflorire, către bunăstare.

Pînă acum cîțiva ani, Palazu Mare era un sat cu case mici, anitre care unele cu pereții și acoperișul din lut. Asta a fost însă pînă acum cîțiva ani... Dezvoltarea economică a gospodăriei agricole colective a dus la schimbări în înfățișarea satului. Azi, în Palazu Mare, nu-i uliță pe care să nu vezi cel puțin 6-7 case ca aceea în care trăiește în prezent familia colectivistului Dumitru Gh. Nicola, case cu odăi mari, luminoase, electificate.

În anii regimului democrat-popular asistența medicală la sale s-a îmbunătățit simțitor. Au luat ființă numeroase instituții sanitare inzestrate cu utilajul necesar și deservite de personal de specialitate. În fotografie: dispensarul și casa de nașteri a gospodăriei colective din comuna Bonțida, regiunea Cluj.

N. Culcea

Inseninare

...Intrarea în gospodăriile colective și îmbunătățirea condițiilor agricole a sute de mii de familii de țărani muncitori este rezultatul hotărîrii luate de aceștia, al convingerii lor că pășind pe făgașul socialismului, pășesc pe calea bunei stări.

(Din expunerea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej la Consfătuirea de la Constanța).

Sandu Trică isprăvisese de treierat și se pregătea pentru nunta feciorului său, Vasile, care urma s-o ia pe Florica Moțol, fată cuminte și cu carecare zestre: un pogon de pămînt, o scroată plină și trei sau patru oi, dintre care una să fie tăiată la nuntă.

Vasile pusese singur ochii pe fată și se vede treaba că și Florică îi plăcea băiatul. La rîndul său, bătrînul Trică era mulțumit de fată și de zestre pe care o aducea.

— Ia-o, băiete — îi spunea el lui Vasile. Ia-o că e fată bună. Harnică și cu ceva pămînt. Că pămîntul, har domnului, nu ne-a prisosit niciodată.

Om vădov, Trică avea cinci pogoane și șase feciori. Trebuia să-l chivernisească azi pe unul, mîine pe altul, la rînd ca la moară, ca să fie mulțumit și el, ca tată, și răposata, în mormînt, acolo unde s-a dus înainte de vreme.

Avînd nevoie de bani pentru nuntă, l-a înștiințat pe Ghiță Jugureanu, achizitor la AGEVACOOP că vrea să vîndă niște grîu.

— Ce să fac, Jugurene? Întru la cheltuială că n-am încolțit. Gîndește-te și tu: cinci pogoane la șase copii!

De fapt, toată lumea știa că Sandu Trică are șapte feciori și că cel mai mare dintre ei, Dinu, a plecat de-acasă cu ceartă acum un an și ceva. A luat-o de nevastă pe Silvia Chipăruș, fată de colectivisti, și de-atunci bătrînul nici nu mai vrea să audă de el.

— Bine, nea Trică. Și cît vrei să dai la achiziții? — Păi, știu și eu? Să mă mai gîndesc. Am făcut recoltă bunicică. De pe ale două pogoane din luncă scosei aproape

DE PE ÎNTINSUL PA...

Cu mahuna și cu c...

În dimineața aceea, o mahună cu opt lopătari vinjoși se desprinsese de la punctul piscicol al gospodăriei colective „Răsăritul” din satul dobrogean Schitu. Mahuna înainta spre larg pînă la o adîncime de peste șaisprezece picioare. Marea se afla într-o asemenea încremînire, încît o puteai asemui cu o rocă străvezie, bine șlefuită. Totuși, ochiul încercat al pescarului deosebea ici-colo briie largi, în zeci de nuanțe, ceea ce însemna că adîncimile începuseră să fie străbătute de tainice fluvii lăuntrice, aducătoare de pește.

Începu munca grea și complicată a lansării talianului la apă. Mîntea vîntorului nu a născocit încă o capcană mai temută și mai încăpătoare. În cîteva ceasuri, talianul poate aduna mulțime de pește.

Privirile celor din brigada de pescari se îndreptau din cînd în cînd spre țarm, urmărind fiecare mișcare de pe mereaua satului. Acolo, brigăzile de cîmp dădeau bătălia recoltării. Se deslușeau oameni aplecîndu-se în miriști și căruțe cu snopi în drum spre cele patru arii. Se vedeau bine norii de pleavă stărniți de batoze, precum și baloturile mari de paie rostogolite în urma combinelor trimise de S.M.T.

— Măi băieți, după ce isprăvim cu talianul, mergem acolo. Ce spuneti? Să dăm și noi o mînă de ajutor.

Cuvintele acestea le rosti Dumitru Banu, un bărbat în floarea vîrstei. Ceilalți încuviințară, nu ca să-i dea numai-decît dreptate șefului, căci mai marele brigăzii piscicole era tocmai Dumitru Banu, ci fiindcă doreau din toată inima ca recolta gospodăriei să fie strînsă la timp și fără pierderi.

— Eu zic că la întoarcere să punem mîna pe coase și să ajutăm la cositul borceagului — își dete cu părerea un tînăr, cu ochi ca sineala și părul ca paiul de grîu. Văd că borceagul e copt, gata să se usuce, și deocamdată n-are cine-l cosi.

Tînărul acesta, pe ale cărui brațe și umeri stăruia o pulbere de sare și nisip, era secretarul organizației de bază U.T.M. din gospodăria colectivă. Îl chema Dumitru Zibileanu. Chiar și aici, în mahună, gîndurile sale alergau neconținut la echipele de tineret de pe cîmp și la cei patru agitatori trimiși de el pe fiecare arie. „Cum s-or fi descurcînd? Or fi muncînd ei așa cum ș-au luat angajamentul

în adunarea generală?” Cam acestea erau întrebările care nu-i dădeau pace lui Dumitru Zibileanu.

Către prînz, pescarii se întoarseră la țarm. Îmbucară cîte ceva, apoi — așa cum propusese Dumitru Zibileanu — intrară în tarlaua cu borceag. Aveau de cosit opt hectare. Le împărțiră frățește și lucrară pînă seara tîrziu.

Vestea că pescarii ieșiseră la coasă, în frunte cu membrii de partid Dumitru Banu și Constantin Ardeleanu, cu uteristul Dumitru Zibileanu și cu tînărul Istrate Tănase, care pentru osîrdia lui, cunoscută tuturor, primise de curînd Medalia Mun-

cii, vestea aceasta se răspîndi pretutîndeni. Echipa aflată la legatul grîului hotărî — la rîndu-i — să lucreze de la ora 3 dimineața pînă spre miezul nopții.

Înainte să cadă roua, Zibileanu își lăsă coasa la baracă și porni spre arii. Pe agitatorii Vasile Rujan, Tudor Jianu, Victor Stoian și Traian Dumitru, îi găsi alături de paznici. În timpul zilei, pe la ora prînzului, ca de obicei, agitatorii strînseseră în jurul lor pe toți colectivisții veniți la arie și citiseră împreună ziarele. De cea mai mare atenție se bucuraseră știrile privitoare la mersul treierîșului în țară, precum și cele care vorbeau despre hotărîrea întregii oameniri muncitoare de a zădărnici agresiunea mîrșavă a imperialiștilor americani și englezii împotriva țărîlor arabe.

Tîrziu, cînd Zibileanu se întoarse la punctul piscicol, barăcile erau cufundate în liniște. Pescarii dormeau. Dinspre larg începuse să bată un vînt cald. Jos, sub argila pietrificată a țărmului, creștea un freamăt de talazuri.

2

INSEMINARE

2.000 de kile. Scosei binișor și de pe ai șaiszeci de ari pe care îi am la Corcodel, dacă știi...

— Bine, nea Trică. Și cît zici că vrei să...

— Vezi, la asta mă gîndesc și eu. Da' stai să vedem: au mai dat și alții?

— Ba bine că nu! Uite-i coala pe tabel.

Trică luă tabelul pentru vînzare-cumpărare de grîne, îl întoarse pe amînaoară fețele, îl netezi cu grijă. Mai mult de jumătate din cei înscriși erau membri ai gospodăriei colective.

— Da' ei de unde au grîu, Jugurene? Ce, au și primit avansul de 40 la sută?

— Încă nu. Dau din grîul rămas de anul trecut. Sînt unii care au primit cu miile de kile, ce crezi?

Trică își plimbă mai departe privirea peste numele colectivisților. Se opri în dreptul unuia. Inima începu să i se zbată. Se lovise de numele feciorului său mai mare, Dinu. Băiatul era înscris cu 700 de kile.

Trică simți că se frînge ceva în el. Își lăsă fruntea în podul palmei și gîndi: „Va să zică, numai din ce l-a rămas de anul trecut, îl ține cureaua să dea mai mult decît dau eu din noua recoltă...”

— Hai mă, nea Trică, ce naiba! — izbucni Jugureanu. Achizitorului îi place să lucreze repede. Dar cu Trică asta nu merge așa. Se mocoșește mai rău ca o babă. E tare nehotărît. Nu zice niciodată „da” sau „ba”. Are totdeauna o vorbă: „Să mă mai gîndesc...”

— Pune-mă cu 500 de kile, — zise bătrînul. După plecarea achizitorului, rămase cu privirea în gol, pradă unui vîlmășag de gînduri. Adevărul era că cearta cu feciorul îl cătrînise rău de tot. Îi lăsase un gol în piept, care creștea mereu...

Totul începuse o dată cu întoarcerea lui Dinu din armată. Trică se bucurase atunci ca orice tată. Îi venise feciorul cel mare, înfrînt băiat din șapte cîți avea, și pe care, mai ales după moartea nevestei-si, îl înconjură, fără să știe cum și de ce, cu toată dragostea și grija de care era el în stare. Ținea la Dinu ca la lumina ochilor, socotindu-l „fata

și toiagul lui de nuntă, căci era un om. La întoarcerea în țară și-n stele, pînă la Chipăruș.

— Da, tată, m-am întors. Trică închisese o gură, mai frămîntase el puțin, dacă prîpitul aștia mai pe Silvia Chipăruș peală, o vorbă-n vînt.

— Mai faci să și vorbești. Mai bine lasă-briant la noi. Ne trel... — Nu știu, tată. Nu fim drepiți, și fata muncii în gospodărie.

Bătrînul nu mai și ține discuția. Mai și glumește, mîine o să așă o să spună: „În gîndească la toate iasă gîrgăunii din gură.”

Nu se certaseră, în casă coborise un nor. — Tată, țu-am spus.

Bătrînul l-a străfulăiat. — Dacă nu m-asași, văd! Cu mine la cîmp, colo l...

De la plecarea lui, toată supărarea nu se face și să se rabde această stăruință. Puse să recunoască bine și ar fi vrut să s-o facă el, ca tată.

Acum, căuta să-și însurătoarea lui Vasile și Dinu.

Cu alde Moțol, vi plece împreună la o țară încoace, Moțol se neliniștească. Nu la cap, dar cînd e din timp.

SE MARITĂ Herta

Se mărită Herta, nu poftiți la nuntă?
Nu știu cine mi-a dat vestea și nici pe Herta n-o cunoșteam. Totuși, simbătă seara stăteam de-a dreapta lui Gheorghe Zell — tatăl miresei — ciocnind cu toți vecinii pentru fericire.

Eram aici pentru că aveam pentru întâia oară prilejul să particip la o nuntă săsească, dar mai ales pentru că se mărita Herta. Și Herta, pe lângă că e blondă și cîrnă foc, pe lângă că e drăguță și dansează pînă amețește, pe lângă că-i place să citească, să facă gospodărie și să joace teatru la cămin, e și colectivistă.

— Ei și? — vor întreba unii. Asta-i de-acum fapt obișnuit; există mii și mii de collectiviste.

Am să le răspund:
— Dar știți că Herta a fost în Uniunea Sovietică? Știți că a fost fala gospodăriei și șefa unei echipe frunțase?

— De ce „a fost” — vor întreba ei.

— Păi, tocmai asta e: de ce „a fost”? Pentru asta eram la nuntă și priveam vălmășagul de oameni, pitorescul costume-

Insemnare din Hălchiu

lor albe cu panglici roșii ale fetelor, ori cele negre bătute în fir aurii ale nevestelor, despre asta vorbeam cu cei din jur. Voiam să știu de ce „a fost”, și nu mai e.

— Păi, cu nunta, se vede treaba, că încolo e fată harnică — îmi spune un vecin.

— Se anunță „kindertanz”, copiii dansează o polcă în care cei mari le doresc să fie veseli și mindri, iar eu îl ispitesc pe mire:

— I-adevărat că n-ai s-o mai lași la muncă?

— Omul dă din umeri, iar eu nu știu ce să cred. Parcă tot mai mult înclin să cred că răspunsul lui ar fi „da!”. Dar cum o să se împace Herta cu statul acasă?

Cineva i-a furat miresii pantoful, mirele trebuie să dea douăzeci de litri de vin ca să-l capete înapoi, iar eu stau de vorbă cu bătrînul Zell.

— De-acu' gata! S-o măritat. O merge la casa ei, și-o avea grijă de bărbat și de prunci.

— Și cu colectiva? Vă știu doar în frunte. De dumneata cel puțin și astă seară mi-a vorbit cineva. Ești om de nădejde... Bătrînul Zell ridică și el din umeri.

S-a dat pauza de șapte seara; oameni practici, nuntașii întrerup nunta pentru o oră, pentru ca fiecare să-și închidă păsările, pentru ca să-și hrănească vitele, pentru ca fie-

care să-și schimbe costumele tradiționale cu straie de fiece zi. Stau de vorbă cu Nikolaus Wernel și-l întreb ce-i cu Herta. Omul se întrerupe, se uită la mine, ciocnim un pahar cu vin și tace. Răspunde altcineva.

— Ia, ce să fie? Se face doamnă, se vede. S-o vedem pe urmă dac-o să-i convină. Intr-o casă trebă multe.

Incepe iar nunta, paharele-s mereu pline, pe mese aburesc sarmale și fripturi, în castroane lucesc stelute de grăsime, peste tot e belșug (nuntă de colectivisti), muzica atacă al o sutelea dans (95 au fost valsuri), iar eu dansez cu mireasa (bineînțeles tot un vals) și-o întreb de-a dreptul:

— Vrei să te faci doamnă?

Herta, mireasa cîrnă cu zulfii blonzi și ochi albaștri, se-nvirte de amețește, apoi se uită la mine și pufnește în ris:

— Ia, povești! Ce te miri? Așa vorbesc unii. Treaba lor. Eu mă duc mai departe la lucru. M-am cam lăsat de treabă o țiră din cauza nunții. Dumneata nu știi ce-nseamnă să te măriți? (Nu știam!) Dar de-acu' gata!

— Așa a spus și bătrînul Zell: De-acu' gata!

— Numai că eu, deși zic la fel cu tata, mă gîndesc altfel. Păi dumneata nu-ți dai seama ce-nseamnă două brațe la cîmpl! Aproape 300 de zile-muncă. Să le pierd? Să stau pe capul bărbatului? Eu vreau să am mereu casa îmbelșugată. Mai știu eu pe una care-a rămas acasă și trage mița de coadă. Ce ne-am face dacă toate fetele după nuntă ar sta acasă? Unde-ar mai fi colectiva noastră milionară? O fi fost ea puțin leneșă Herta Zell, acu' în primăvara asta. Dar Herta Nikolaus o să fie alta.

Ne-nvirtim iar. Apoi, la al doilea cîntat al cocoșilor, plec. Sint mulțumit. Am văzut o nuntă săsească, am dansat vals pentru zece ani de acum încolo, dar mai ales sint mulțumit că Herta, e totuși un om adevărat. Eu am încredere în ea, și sint sigur că faptele îmi vor întări spusele...

B. Viorel

C. Niculae

3
punea însă niciodată în ru.

vorbiseră despre cîte-n un trăsnet numele Silviei

armată. Mă-nsor cu Silvia. va să zică! La ce bun se să-și căpătuiască fecioleagă nici nevastă? Toc-Vu, nu poate fi decît pri-zie.

Trică, ascunzîndu-și tulburii alta. Știi cîte guri is de rei să ne aducă fata aia? despre zestre. Dar, ca să foarte bine de pe urma

renea peste mîna să con-se tema. Dacă Dinu nu ea. Dreptul lui. Da, chiar t, mai bine să nu se mai pace, să mai stea, să-i

mul glasul, și totuși peste venit iar vorba:

va timp..

ce știi, da' să nu te mai ai ce căuta de-acum în-

mai bine de un an. Cu va seama că singele apă de încercată, nu va putea ai mult, în sinea lui face-țiatul o duce nesperat de Era însă prea mîndru ca

mul pregătîndu-se pentru nai ales, că la nuntă va ajase totul. Hotărîseră să țturi. Numai că, de cîteva lecare. Trică începu să ducă și să-l bată pe om rebuie să rînduiești totul

4 INSEMINARE

Fiindcă treierase și vinduse parte din griu, trecu din nou pe la Moțoi. Nevasta lui Moțoi ieși repede din casă și-și căută de treabă prin curte. Trică văzu din capul locului că e primit cu oarecare stînjeneală. Nici prin gînd nu-i trecu însă că oamenii s-au răzgîndit.

— Uite ce e, — începu Moțoi. Te superi sau nu, eu ți-o spun pe șleau: ne-am gîndit să lăsăm pentru altă dată.

Lui Trică îi năvăli tot singele în obraz.

— Da' cum se poate, cuscre? Pînă cînd să tîrăgănim?

— Nu știu pînă cînd, fiindcă...

— Fiindcă ce?

— Ne-am făcut și noi tot felul de socoteli, să-ți spun drept. Și eu, și nevasta, și fata ne-am gîndit...

— Ei ce? Nu vă mai place băiatul? Cum adică, noi, alde Trică, nu sintem oameni de omenie?

— Ba da, frate, dar... am hotărît cu toții să intrăm în gospodăria colectivă. Asta e!

Trică rămase trăsmit. Se lăsă pe scaun și-și pironi privirea în podea.

— O fată avem și noi. Trebuie s-o rostuiam ca lumea. Mă uit, nu mai departe la noră-ia, nevasta lui Dinu. A primit de la colectivă și loc de casă, și gunzi, și căpriori... toate gratuit. În casă, după cîte știu, are tot ce-i trebuie. Și-apoi, în ziua de azi, fetele harnice, de oameni gospodari, au intrat în colectivă pe capete. Nu vezi? Acolo-și găsesc ele și rostul, și mulțumirea.

Trică tăcea. Prea îi uluise întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Ne mai gîndim, ca să-ți spun drept, și la bătrînețele noastre. Păi am eu, țaran cu gospodărie individuală, pline și rachi în decembrie, cit are un colectivist în prag de seceriș?

Văzînd că Trică nu-și lese din muțenie, gazda mai zise:

— Că noi nici nu ne gîndim să spargem nunta, de vreme ce fetii îi e drag băiatul. Se iubesc, să se ia! Asta e! Să vină și băiatul după fată în gospodăria colectivă. Numai că vezi... zic și eu... dacă n-o să-i dai nici lui Vasile partea ce l

5 INSEMINARE

se cuvine? Că, lertat să-mi fie, așa făcuși mai an și eu Dinu. Acum, spune și dumneata... ce e de făcut?

Trică se ridică încet.

— Nu-l nimic, vecine. Vorba aia: fiecare face cum crede că e mai bine...

Ajuns acasă, se gîndi îndelung la toate întîmplările din ultima vreme și mai ales la cea de astăzi. Lui Moțoi nu-i purta pică. Vedeă bine că omul are dreptate. Poți fericii cu adevărat o pereche de tineri cînd umbli cu cîrpeli — un pogon din partea fetii și cînzeci de ari dintr-a băiatului? Da hai să zicem că lui Vasile i-ar da cînzeci de ari. Atunci, ălorlalți băieți cit să le dea? Poți încropi o gospodărie cu cîte-o unghie de pămînt? Că atîl are și el: cinci pogoane mari și late, la șase băieți.

— Trebuie să mă mai gîndesc — își spuse Trică. Să mă gîndesc și...

În prima duminică, Sandu Trică se sculă mai tîrziu ca de obicei, odihnit și împăcat cu sine însuși. Dormise bine, încît mîncă zdravăn și bău un pahar cu vin. Luă apoi o coală de hîrtie. Așternu cîteva rînduri și semnă.

Se îmbracă. Ieși în uliță. Arăta ca un om obișnuit să lasă la plimbare fără nici o grijă. De altfel, nici n-avea cine știe ce de făcut: trebuia să treacă întîi pe la gospodăria colectivă, ca să lase o cerere, apoi pe la alde Chipăruș ca să-și vadă nora și feciorul cel mare.

Întîmplarea făcu să se întîlnească în poarta colectivei tocmai cu Dinu. O clipă, băiatul îl privi cu oarecare stînjeneală și chiar voi să-l ocolească. Pricepu însă, după surisul luminos care înflorise pe chipul tatălui său, că s-a petrecut ceva deosebit și că pesemne a venit ziua pe care el o așteptase atîta.

— Ce-i cu dumneata, tată? Cu ce treburi pe la noi?

— Uite, veni și eu, cam tîrziu, dar venii... ca să-ți aduc partea.

— Cum așa? făcu feciorul, fără să-și dea încă seama cum stau lucrurile.

— Foarte bine. Partea pe care mi-ai cerut-o atunci și pe care m-am gîndit că nu strică s-o rotunjesc și cu părțile convenite fraților tăi. Ba chiar și mie! — adăugă bătrînul cu un zîmbet șiret.

Zicînd acestea, scoase din buzunar cererea de înscriere, o despătură și i-o arătă flăcăului. Dinu o citi dintr-o răsufare, apoi își petrecu o mîna pe după umerii tatălui. Așa au și pornit-o în spre biroul președintelui.

Știați că...

...cercetările care s-au făcut pînă în prezent au dovedit că se pot produce varietăți noi de plante cu ajutorul radiațiilor atomice? Prin acest procedeu, s-a obținut: o varietate nouă de fasole, care se coace mai devreme și este mai productivă; o varietate de orz cu pașul mai rezistent, o varietate de mazăre mai productivă, lupin dulce neotrăvitor din lupinul amar și otrăvitor.

...în perioada 1949—1957 în Germania Occidentală au fost lichidate, fiind absorbite de gospodăriile mari chiburești și moșierești, peste 160.400 de gospodării mici și mijlocii? Numai în anul 1957 au fost lichidate peste 50.000 de gospodării cu mai puțin de 10 hectare.

...istoria Chinei arată că de la anul 206 înaintea erei noastre și pînă în anul 1956 în această țară inundațiile au pricinuit mari pagube în 1031 de ani, iar în 1060 de ani a bîntuit seceta? Revine deci o inundație sau o seceta în fiecare an. Pentru combaterea acestor calamități, în anul 1956 s-a întocmit un plan care prevede lichidarea inundațiilor în 7 ani și a secetei în 12 ani.

eeeeeeeeee

Curiozități

An malele au memorie?

Din antichitate ne-au rămas multe povestiri în care animalele joacă un rol de seamă. Una dintre acestea este cea a lui Androcles cu leul, care a inspirat de-a lungul veacurilor pe mulți artiști plastici.

Povestea spune că tânărul Androcles întîlnise în pustiurile africane un leu, caruia i-a scos

un spin dureros din picior și pe care l-a îngrijit pînă s-a vindecat. Mulți ani mai tîrziu, Androcles a fost dus ca sclav la Roma și aruncat în arena ciroului ca să lupte cu un leu. Cînd s-au ridicat grădile cuștii, leul flămînd s-a repezit în arenă cu un răget înfiorător. Deodată însă, fiara s-a oprit, apoi s-a apropiat încet torcînd ca o pisică și — dînd bucurii din coadă — și-a lipit capul de pieptul lui Androcles. Iși recunoscuse, după mulți ani, salvatorul...

În ciuda poveștii lui Androcles, mulți naturaliști pretind că animalele mari de pradă nu au memorie. În orice caz, după 10 sau 15 ani, un leu nu-și mai poate aminti de salvatorul său.

Monumentul lui Avram Iancu din Cimpeni-Cluj

„GALERIA NAȚIONALĂ”

Sub egida Muzeului de Artă al R.P.R., Palatul Republicii adăpostește o parte foarte însemnată a patrimoniului artistic al țării.

Printre cele mai vechi reproduceri aflătoare în Galeria Națională se numără chipurile făcute de meșteri zugrăvi, care însuflețeau zidurile mănăstirilor și ale bisericilor ridicate de domnitori sau de boieri, în munți sau în tîrșurile Moldovei și ale Valahiei. Dintre numele acestor meșteri, prea puține ni s-au păstrat; de menționat cel al lui Pîrvu Mutu, autorul autoportretului — frescă din biserica Bordești, lucrare stîngaci realizată artistic, dar constituind un document interesant pentru începuturile artei noastre laice.

Galeria Națională adăpostește pinzele primilor noștri pictori — Livadiți, Schiavoni, Chladek, portrețiști ai boierilor și jupinitelor — precum și pe ale pictorilor revoluționari Ion Negulici, C. D. Rosenthal și Barbu Ișcovescu, care și-au jertfit viața pentru cauza revo-

luciei de la 1848. Portretul lui Nicolae Bălcescu de Ion Negulici, portretele lui Avram Iancu, N. Gulescu și C. Aricescu de Barbu Ișcovescu, au popularizat chipurile revoluționarilor, dînd astfel portretului un rost politic.

Revoluția de la 1848 a fost

Din tezaurul cultural al patriei noastre

sprînjită și prin compozițiile istorice ale pictorului craiovean C. Lecca și ale lui Gh. Tattarescu, unul din întemeietorii Școlii de Arte Frumoase din București. Portretul marelui revoluționar N. Bălcescu de Gh. Tattarescu rămîne pînă astăzi una din cele mai valoroase opere ale portretisticii noastre realiste.

În perioada luptei pentru înfăptuirea Unirii și a cuceririi independenței de stat, Theodor Aman, prin compozițiile sale istorice, continuă tradiția progresistă a înaintașilor săi. În Galeria Națională se află tablourile sale „Lupta cu turcii lângă Giurgiu”, „Izgonirea turcilor la Călugăreni”, „Tudor Vladimirescu”, „Boierii surprinși la ospăț de trimișii lui Vlad Tepeș”.

Galeria Națională expune o seamă de lucrări din grupul pictorilor care au însoțit oștile românești în războiul pentru independență: Szathmary, Sava Henția, G. D. Mirea, N. Grigorescu. Între aceștia, cel care a deschis noi drumuri picturii românești a fost marele nostru Nicolae Grigorescu, care a oglîndit cu o neîntrecută măiestrie viața satului, frumusețea priveliștilor patriei. În Galeria Națională se află expuse — între altele — tablourile „Han la marginea satului”, citeva pinze din cele cunoscute sub numele „Car cu boi”, „Fete torcînd la poartă”, „Întoarcerea de la păscut”. În tablourile „Coliba”, „Bordei”, „Tîrla pă-

răsită” N. Grigorescu redă cu un realism deosebit de puternic mizeria în care trăiau țărani pe vremea sa. Sentimentul patriotic, care stă la temelie creației grigoresciene, găsește un ecou puternic în pinzele care evocă lupta pentru independență: în compoziția „Atacul

de la Smirdan” și în alte opere ale pictorului, accentul cade pe soldați, pe oamenii simpli, făuritori ai istoriei.

Ion Andreescu, contemporanul mai tînăr al lui N. Grigorescu, ne-a lăsat tablouri sobre, triste, în care predomină un accent grav: aspectul sărăcăcios al locuințelor țărănești („Casă de crurari”), pustietatea drumurilor prăfuite de țară („Casă la marginea drumului”), imagini triste ale na-

turii („Stejarul”, „Mesteceni”). Cel mai de seamă urmaș al lui Grigorescu este Ștefan Luchian, pictorul peisajelor luminoase, al florilor strălucitoare, dar și al cartierelor sărăcăcioase ale orașului și al țărănilor asupriți; țărani amenințați din tabloul său „La împărțitul porumbului”, realizat în 1905, prevestesc parcă răcoalele ce aveau să aibă loc doi ani mai tîrziu.

Cronicarul pasionat al singeroaselor evenimente din 1907 a fost însă Octav Băncilă. Din ciclul de tablouri referitoare la răscoalele țărănești, Galeria Națională expune lucrările „1907”, „Blestemul” și „Înainte de 1907” — în care pictorul nu se mulțumește cu simpla înregistrare a imaginilor, ci le comentează parcă, transformîndu-le în acte de acuzare la adresa asupritorilor. Aceeasi atitudine se remarcă și în lucrările sale din viața proletariatului: „Grevistul”, „Muncitor”, „Pax”. Poziția combativă se manifestă și la alți pictori de la începutul veacului nostru, ca C. Rescu („Cosași în repaus”), Iser, Tonitza, Steriadi („Hamali în port”), Șirato, St. Dumitrescu.

Sculptura este reprezentată prin K. Storck („C. A. Rosetti”, „Th. A. man”), Ion Georgescu („Aruncătorul cu sulifa”, „Actorul Pascaly”), Ionescu-Valbudea („Mihai nebulul”, „Speriatul”). Începutul veacului nostru este dominat în sculptură de Dimitrie Paciurea, căruia i-au urmat Fr. Storck, D. Mirea, precum și artiștii contemporani ca I. Jalea („Autoportret”), „Cap de țaran”), C. Medrea, Gh. Anghel (Portretul lui George Enescu).

În sălile contemporanilor ale Galeriei Naționale sînt reprezentați pictorii M. H. Maxy, O. Angheluță, Al. Ciucureanu, Corneliu Baba, Gh. Labin, sculptorii C. Baraschi, B. Caragea, D. Demu și alții.

Lucrările expuse la Galeria Națională formează contribuția artiștilor noștri plastici la marele patrimoniu artistic al lumii. Poporul nostru se mîndrește cu aceste opere de artă și le păstrează ca un bun de preț.

DIN REGULILE ȘAHULUI

CIND O PARTIDA ESTE REMIZĂ. — De multe ori se nasc discuții între amatorii de șah în jurul cazurilor cînd o partidă trebuie considerată remiză (adică egalitate).

Primul caz și cel mai simplu survine atunci cînd cei doi jucători consideră că poziția este egală și, de comun acord, dau partida remiză.

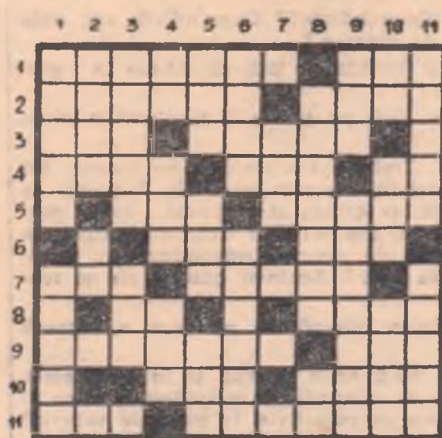
Un alt caz de remiză survine atunci cînd în urma schimburilor de piese și pionii se ajunge la o poziție în care nici una dintre părți nu mai poate câștiga. De exemplu: rege contra rege (fără alte piese pe tablă), sau rege și un nebul (sau cal) contra rege; sau rege și doi cai contra rege (despre acest caz mai complicat ne vom ocupa într-una din cronicile viitoare) etc.

Partida mai este remiză

dacă una dintre părți este în imposibilitate de a executa o mutare conformă cu regulile jocului (așa numita poziție de „pat”).

În sfîrșit, cel mai complicat caz survine atunci cînd se ajunge pe tablă la o poziție în care una dintre părți deține un avantaj oarecare, destul de mic, dar nu se poate demonstra o cale de câștig clară. În astfel de cazuri, regulamentul prevede că matul trebuie dat într-un interval de 50 de mutări, scoțite de la ultimul schimb de piese (sau pionii), sau de la ultima mutare a unui pion. Dacă în acest interval de 50 de mutări nici una dintre părți nu poate da mat și nu s-a produs nici un schimb de piese (sau pionii) și nu s-a deplasat nici un pion, atunci partida este remiză.

Cuvinte încrucișate: Cu o singură vocală

Orizontal: 1. Mămăligă cu brînză la mijloc — Cîteodată face... muzica, 2. Baniță — Adverb de loc. 3. Pieptănătură la femei — Tinăr și frumos (figurat), 4. Ființă iubită — O por-

țiune de pămînt — Notă muzicală, 5. Atribuție — Unul care nu se omoară cu firea, 6. Mă prăpădesc — Plutește, în atmosferă, 7. Tesătură — Zgomotul provocat de aplauze, 8. Soț (pop) — Creatorul filmului românesc „Scurtă istorie” premiat la Cannes, 9. Ceva plictisitor — Unitate de măsură, 10. Arbust — Cîntă singur, 11. Spațiul pe care îl ocupă un corp — Scenă interpretată de un singur personaj.

Vertical: 1. Pasăre de curle — Liniștit, 2. Văcălia morii (în Oltenia). — Jumătate de rond, 3. Pasăre călătoare cu ciocul și gîtul foarte lungi — Corp geometric înțugat la capăt, 4. Conjuncție — Băutură — Om în vîrstă, 5. Tăietură rotunjită la unele frunze — Pronume personal — Volum 6. Inconjur — Stil în arhitectură, 7. Interjecție, 8. Bolnav de picioare — Asmute ciinele, 9. Îl găsim mai ales în geanta școlarului — Ghem, 10. Vas de pămînt — Dorință — Sport pe... apă, 11. Popor — Brazdă de iarbă cosită.

Cuvinte mai puțin cunoscute: ROCOCO, OBOD.

Popoarele apără pacea lumii

Congresul mondial pentru dezarmare și colaborare internațională, care a avut loc la Stockholm între 16 și 22 iulie a.c., s-a făcut ecoul hotărârii de neclintit a popoarelor lumii de a apăra pacea, de a salva omenirea de primejdia unui război atomic. Cuvântările participanților precum și documentele adoptate de Congres sunt expresia vie a forței de neînving a partizanilor păcii din lumea întreagă.

Opinia publică mondială a luat cunoștință cu profundă indignare de intervenția armată a imperialiștilor americani și englezi în Orientul Apropiat și Mijlociu și a condamnat agresiunea S.U.A. și Angliei în această zonă a globului. Congresul mondial de la Stockholm, exprimând voința fermă a omenirii progresiste de a zădărnici planurile odioase ale imperialiștilor a adresat un apel către popoare în legătură cu situația din Orientul Apropiat și Mijlociu. Apelul scoate în evidență faptul că forțele unite ale popoarelor, intensificându-și acțiunile și folosind toate mijloacele de care dispun, vor putea înlătura primejdia care planează asupra omenirii.

În aceste clipe, cînd situația internațională este extrem de încordată, tovarășul N.S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., a propus convocarea neîntîrziată a unei conferințe la nivel înalt care să pună capăt agresiunii imperialiste din Orientul Arab. Apelul Congresului de la Stock-

holm arată cît de necesară este convocarea imediată a unei asemenea conferințe a șefilor de guverne și cere totodată Organizației Națiunilor Unite să întreprindă cele mai eficiente acțiuni în scopul zădărnirii agresiunii din Orientul arab.

Documentele adoptate de Congres acordă o deosebită atenție problemei dezarmării: „Trebuie realizată încetarea controlată a experimentelor cu arma nucleară care va deschide calea spre dezarmarea generală și controlată — se spune în Chemarea Congresului. — Această dezarmare va permite să se folosească pentru dezvoltarea economică și ridicarea nivelului de trai al popoarelor resursele umane și materiale care sînt folosite în prezent pentru pregătirea războiului”.

Declarația Congresului cu privire la dezarmare arată clar pericolul pe care-l prezintă pentru întreaga omenire cursa înarmărilor. Această cursă spre război și distrugere trebuie oprită. Este absolut necesar — subliniază în continuare Declarația Congresului — să înceteze imediat și necondiționat exploziile experimentale cu armele atomice și termonucleare.

„Dezarmarea — se arată mai departe în Declarație — nu trebuie să fie înghețată în așteptarea reglementării dificultăților politice. Tocmai pentru că continuă să existe sau izbucnesc noi crize serioase, care pun în primejdie pacea în întreaga lume, este extrem de important să se pășească în mod hotărît și neîntîrziat pe calea dezarmării”.

Documentele Congresului de la Stockholm constituie o chemare înflăcărată adresată tuturor popoarelor de a-și intensifica lupta și de a salva pacea, pentru ca omenirea să trăiască în liniște, să se bucure de roadele civilizației.

SE-NALȚĂ ORIENTUL

Dacă închid pleoapele încet văd orientul basmelor ciudate cu ceru-nfipt în virf de minaret și leneșe cadine-nmiresmate,

cu strălucire bruscă de hangere, cu palmieri foșnind ca ntr-un suspin, cu taine, cu pilaf și coliere cu poznele lui Hogeia Nastratin...

Dar ochii de-i deschid văd totul clar: departe-i Orientul din poveste. Rotind hangere-n scîlpăt de cleștar cei înroșiți mai ieri — pășesc spre crește.

Coloniale căști — în uragane se prăbușesc, ieșind pe veci din rol. În urma lor șiraguri de turbane din lanțuri smulg conducte de petrol.

Se saltă frunți plecate. Cresc duium puteri răsvrătitoare ca torentul. Pornind spre libertatea lui, acum măreț se-nalță-n lume Orientul.

Andi Andrieș

În aceste zile în Kuwait au loc mari manifestații populare contra agresiunii anglo-americane în Iordania și Liban. Peste noapte, această regiune calmă a provocat emoții monopolizatorilor din Anglia și S.U.A. În Kuwait au fost trimise în grabă trupe aeropurtate și canoniere.

Gulful Persic este o regiune înzestrată de natură cu bogății uriașe, între care „aurul negru”, petrolul. „Aurul negru”, în loc să ajute populațiilor din această

Impotriva intervenției armate în țările Orientului Arab

Evoluția evenimentelor din Orientul Apropiat și Mijlociu, determinate de intervenția armată a S.U.A. și Angliei în această parte a lumii, continuă să stea în centrul atenției opiniei publice mondiale. Popoarele dorințe de pace se pronunță tot mai hotărît împotriva acestei intervenții tihărești și cer cu tărie retragerea trupelor americane din Liban și a celor engleze din Iordania.

Consecvent politicii sale de pace, de coexistență pașnică între statele cu sisteme sociale și economice diferite, guvernul sovietic a întreprins în ultimul timp noi și însemnate acțiuni pentru slăbirea încordării internaționale. Demn de remarcat este în această privință răspunsul prompt și hotărît al guvernului sovietic adresat prin mesajul tovarășului N. S. Hrușciov din 23 iulie a.c. lui D. Eisenhower, prin care Uniunea Sovietică a acceptat cererea puterilor occidentale ca întîlnirea la nivel înalt propusă de U.R.S.S. să aibă loc în cadrul Consiliului de Securitate. De asemenea, Uniunea Sovietică a cerut Turciei să nu se înroleze în rîndurile agresorilor, iar guvernului R. F. Germane să ia măsuri eficiente pentru ca teritoriul R. F. Germane să nu fie folosit în scopul agresiunii împotriva statelor arabe, care-și apără libertatea și independența.

Sfidînd însă dorința fierbîntă de pace a popoarelor și demersurile spre rezolvarea prin mijloace pașnice a actualului conflict din Orientul arab, demersuri făcute de guvernul sovietic, guvernele S.U.A. și Angliei continuă să facă tot ce le stă în putință pentru a agrava situația internațională și pentru a împiedica ținerea conferinței la nivel înalt atît de mult așteptată de opinia publică mondială.

Semnificative în această privință sînt răspunsurile recente ale lui D. Eisenhower și H. Macmillan la mesajul din 23 iulie al tovarășului N. S. Hrușciov. În răspunsul său, Eisenhower propune ca, în locul examinării de către șefii de guverne ale celor cinci puteri a situației din Orientul Apropiat și Mijlociu, această problemă să fie din nou înaintată sesiunii ordinare a Consiliului de Securitate al O.N.U. Or, experiența ultimelor sedințe ale acestui for a arătat că Consiliul de Securitate n-a putut rezolva situația gravă din această parte a lumii. Această poziție a

S.U.A. este sprijinită și de guvernul Marii Britanii. Răspunsurile lui Eisenhower și Macmillan reprezintă un pas înapoi față de poziția dinaintea a S.U.A. și Angliei, care acceptaseră convocarea unei Conferințe la nivel înalt în cadrul Consiliului de Securitate al O.N.U.

Mentinerea trupelor americane și engleze în Liban și Iordania creează o situație extrem de periculoasă. Asupra acestui lucru guvernul sovietic atrage din nou atenția prin mesajele din 28 iulie adresate de tov. N. S. Hrușciov lui D. Eisenhower, lui H. Macmillan și lui De Gaulle.

....Tergiversarea tratativelor cu privire la întîlnirea șefilor de guverne și celor cinci puteri care este însoțită de concentrări tot mai mari de forte armate în Orientul Apropiat și Mijlociu — se arată în mesajul tovarășului N. S. Hrușciov — duce la agravarea continuă a situației, la lărgirea conflictului și poate aduce omenirea la o catastrofă.

Acum, mai mult ca oricînd sînt necesare acțiuni rapide și energice care să asigure retragerea imediată a trupelor străine din Liban și Iordania și să facă imposibilă extinderea zonei conflictului militar din Orientul Apropiat și Mijlociu. Timpul nu așteaptă”.

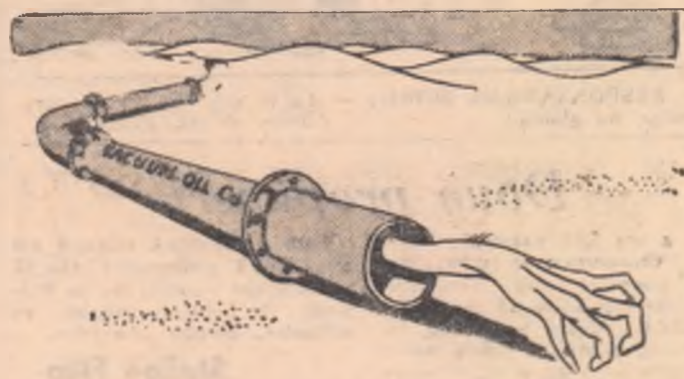
În mesajul tovarășului Hrușciov se arată în continu-

are că „nu se poate însă să nu se remarce că în loc de a contribui la convocarea urgentă a conferinței șefilor de guverne pentru a pune capăt imediat conflictului armat din regiunea Orientului Apropiat și Mijlociu, guvernul S.U.A. trimite pe secretarul său de stat la Londra la conferința membrilor pactului de la Bagdad”, care pregătește un complot împotriva țărilor arabe. Așadar, se arată în mesaj, guvernul S.U.A. face totul pentru a împiedica întîlnirea șefilor guvernelor celor cinci puteri, care are menirea să pună capăt intervenției militare în Orientul arab și să ia măsuri pentru menținerea și consolidarea păcii în lume.

Guvernul sovietic, se arată în mesaj, consideră ca și dinăz acum că este necesară convocarea imediată a conferinței șefilor guvernelor U.R.S.S., S.U.A., Marii Britanii, Franței și Indiei cu participarea secretarului general al O.N.U.

Poporul nostru privește cu deosebită satisfacție noile acțiuni întreprinse de Uniunea Sovietică pentru salvagardarea păcii și, alături de toate popoarele lumii iubitoare de pace, se pronunță cu hotărîre pentru convocarea imediată a conferinței șefilor de guverne care să curme conflictul din Orientul Apropiat și Mijlociu și să asigure menținerea și consolidarea păcii generale

MÎNA INTERVENȚIONIȘTILOR ÎN ORIENTUL MIJLOCIU

Desen de V. REICHMAN din ziarul cehoslovac „Rude Prave”

ÎN FAȚA HĂRȚII KUWEIT

regiune să-și făurească o viață de bunăstare și progres, le-a adus dimpotrivă înrobirea. Trustrile internaționale ale petrolului s-au năpustit spre aceste tărîmuri, colonialiștii jefuind întregul teritoriu situat în jurul Golfului Persic.

Așa s-a făcut că numeroase state și triburi arabe din partea de sud a peninsulei Arabia au fost înrobite de colonialiștii englezi. Este vorba de Aden, Hadamaut, Djofar, Maskat, Omanul contractual, Wafra și Kuwait. Aceeași situație este și în insulele Bahrein, situate chiar în apele Golfului Persic.

Kuweitul este așezat în pustiu, între Republica Irak, Arabia Saudită și Golful Persic. El are o întindere de 15.500 km pătrați și o populație de aproximativ

200.000 oameni. Capitala poartă același nume ca și întregul protectorat: Kuwait (120.000 locuitori). Orașe mai importante: portul Mena-el Ahmadi (aproape 10.000 de locuitori), Burgan și Magua (două mari centre petrolifere).

Kuweitul a apărut pe arena mondială a petrolului în anul 1930. Pînă atunci populația se ocupa cu creșterea vitelor, pescuitul și culegerea perlelor (o altă bogăție a țării). După ce prospectorii de petrol englezi au dibuit uriașă bogăție subterană a țării, a început tragedia modernă a acestui popor: pe lîngă jugul feudal el a început și în robia colonială a Angliei.

Kuweitul este cea mai bogată sursă de petrol de pe pămînt: 24 la sută din rezervele mondiale. Urmează S.U.A. cu 13 la sută și Venezuela, cu 7 la sută. Actualmente, în această regiune stăpînește trustul petrolifer anglo-american „Kuweit Oil Co”. Emirii și șeicii de aici, vinduți imperialiștilor, au acordat An-

gliei dreptul de a exploata petrolul din Kuwait pînă în anul 2026. Numai în 1957 jefuitorii colonialiști ai petrolului au extras de aci peste 57.000.000 tone de „aur negru”. Cifrele profiturilor trustului „Kuweit Oil Co” arată că dacă în S.U.A., de pildă, monopolurile petrolifere cîștigă de pe urma exploatării fiecărui muncitor suma de 450 dolari anual, din exploatarea fiecărui muncitor din Kuwait ei obțin aproximativ 40.000 de dolari anual.

Întregul Kuwait se află în robia trustrilor imperialiste, căci în 1948 societatea americană „American Independent Oil Company” a obținut concesiunea pentru prospectarea și exploatarea petrolului în zona neutră a regiunii aflată sub administrația comună a Kuwaitului și Arabiei Saudite. Protectorat englez, Kuwaitul este oprit din dezvoltarea sa firească economică, culturală și socială. Țara nu are monedă proprie. În anii trecuți au funcționat 26 de școli de băieți cu 2600 de elevi și 13 școli de fete cu 4.100 elevi. În țară există un singur spital cu 300 de paturi. Șeicul Abdallah As Salim as-Sabah (care domnește din 1956) se află întrutotul subordonat rezidentului englez

Pică pară mălăiață!

La arin gospodăriei colective din satul Ghidici, raionul Calafat, batoza s-a oprit din lucru și a stat aproape o jumătate de zi, din pricină că-i lipsea cureaua de la vintul mic,

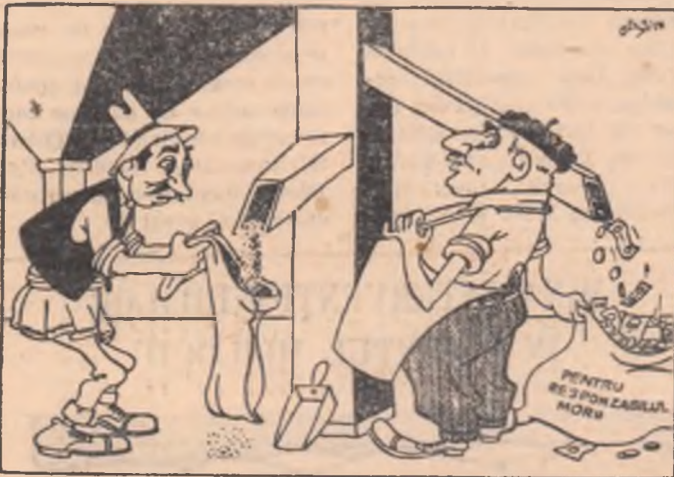
Batoza stă, și lingă ea,
Stă ceata răzămăta-n furcă,
Și stă, măi nene, nu se-ncercă,
Iar soarele spre-amiază urcă
Și nici prin gând nu-i dă să stea.
— De ce-o fi stind batoza, oare?
Se-treabă unul. Ce-o avea,
De tot se-ncercă pe lingă ea?
— Cică-i lipsește o curea,
Cea de la vintul mic, imi pare.
Stau call-n ham și snopii-n car,
Stau zece oameni sus pe clăie,
Vreo patru la tiris, la paie
Iar unul strigă: — Frate Nae,
Indeamnă-l, măi, pe batozar!
Se-ncinge zarea; din Ghidici,
Aleargă-un om numai sudoare,
E președintele. „Ce are
De stă atit batoza oare?
Curea le trebuie, dar n-am”,
A zis privind în juru-i roată.
Apoi s-a-nseninat de-o dată
Și-a scos grăbit cureaua lată,
De la gitarul unui ham...

Hei, batozaru'le, ce spui?
Despre zicala cea isteafă,
Cu unul zis și Nătăfeafă,
Ce-așteaptă-o pară mălăiață,
Din pom să pice-n gura lui?

Ion Terbescu

La moara din comuna Izvorul, regiunea Pitești, cantaragii și responsabilul Ion Dumitru, au fost prinși sustrăgând din drepturile cetățenilor.

(Corespondent AL. NENCIULESCU).

RESPONSABILUL MORII: — Ce te uiți așa, că de curs curge, nu glumă!
(Desen de AL. CLENCIU)

Două propuneri

La ora 5,10, casierul Ruse Constantin, de la baza de recepție din Sărulești, este deja instalat în personalul 8014. Pleacă la bancă, la Brănești, pentru a ridica banii sătenilor care au predat cerealele contractate. Trebuie să se întoarcă cu primul tren. Primul tren, de la Brănești spre Sărulești, este 8003, la 7,48. Dar, coincident! Tot la această oră se deschide banca. Prin urmare, casierul Ruse Constantin nu poate face altceva decât să-l dea trenului... liber!

Trenul următor spre Sărulești este 8011, la 9,06. Dar, chinion! Până la această oră nu ies banii din bancă. Deci, casierul, vrea nu vrea, trebuie să-i dea liber și lui 8011.

Banii ies abia pe la ora 11. La ora asta nu vine însă nici un tren! Deci casierul așteaptă pe 8013, care vine abia la 20,35 și sosește în Sărulești la 21,11. Aici însă nu-l mai așteaptă contractanții. Mai au oamenii treburi și prin sat, că e vîrf de campanie. Așa că banii nu se pot plăti decât a doua zi. Dar a doua zi, la ora 5,10, casierul Ruse Constantin, instalat în personalul 8014, o ia de la capăt. Pleacă la Brănești să aducă banii cuvenți celor care au predat cerealele contractate în ziua precedentă.

Ar pleca omul bucuros la 8,28, spre Lehliu, de unde s-ar întoarce la 14,06 sau, cel mai târziu, la 16,18. În felul acesta ar avea timp să-și facă bordourile, să plătească. Dar contul contabil al bazei de recepție din Sărulești figurează la Brănești!

Față de această situație am avea două propuneri: sau să se schimbe contul de la Brănești la Lehliu, sau să se schimbe... mersul trenurilor.

Stelian Filip

La baza de recepție din Sanislău, regiunea Baia Mare, nu s-au luat măsuri pentru distrugerea soboianilor

Cine roade... rodul

(Desen de PALL)

Tractoristul Haidu Iuliu de la G.A.S. Buziaș, regiunea Timișoara, depășește zilnic sarcina de plan, economisind însemnate cantități de combustibil.

TRACTORUL: — Curios! Incărcătura e grea, dar nu mă simt de loc obosit.
(Desen de NIC. NICOLAESCU)

Oameni „grijulii”

Moment dedicat tovarășului Dionisie Ursu, directorul căminului cultural din comuna Lăpugiu de Sus, regiunea Hunedoara

Înainte de a părăsi comuna întreb pe bătrinelul care s-a oferit drept însoțitor:

— Dar cămin cultural aveți în sat?

— Oho! Și încă ce cămin. Și încă ce director!

Din vorbă în vorbă, ajungem la cămin.

— Iată, dumnealui e tovarășul director. Stați de vorbă... Și moșul s-a tras mai deoparte, scărpinindu-se după ceafă.

— Ei, tovarășe director, încep eu, precum aud vă mîndriți cu un cămin cultural pe cîinste... Frumos, încăpător...

— Încăpător, cu bibliotecă, cu două aparate de radio...

— Tare mi-e dor s-așcult o muzică. Ia pune, frate, un aparat să-i zică ceva!

— L-aș pune eu, da' e dat la un referent de la sat. A avut nuntă! Intervine bătrinelul de-alături.

— Ce ne-am gândit? — continuă directorul. El, referent al sfatului, căminul tot al sfatului de ce să nu-l împrumutăm? Și ce crezi c-am constatat cu acest prilej? Aparatul nu ține la tăvăleală, dom'le!... Într-o singură noapte s-a și stricat... Da' l-am reparat.

— Și-acum unde-i?

— Păi, ce să-l mai care înapoi? Intervine bătrinelul. Să se strice cu drumul? Că doar di-

rectorul e om gospodăr și a chibzuit că peste nouă luni tot face referentul cumetrie, și atunci n-are rost, pentru cîteva luni să-l aducă și să-l ducă înapoi.

— Dar celălalt aparat de radio, merge?...

— Merge, îngînă directorul. Săteanul de colo:

— Asta-i nenorocirea, tovarășe, că merge prea mult. Și merge mai mult la tovarășul director acasă. Ba, de ce să mint, mai merge și prin alte părți: duminică dimineață la soră-sa că are băiat la școală și ascultă ora copiilor, duminică seara la frate-său, fiindcă nevastă-sa se omoară după romanțe, vineri seara la cuscrii, că-s oameni bătrîni, și bucuria lor e să asculte teatru în pat... În curînd, parcă văd c-o să-l aducă și la cămin... Cînd o intra în reparații generale...

Al. Vianu

GHICITORI

Vara-n țarină se coace,
Intr-o sută de cojoace,
Dar e tare supărat
Că ierneză dezbrăcat.

Porumbul

★

Pe moșul din iarbă
Eu l-am scos de barbă,
Și de ciudă moșul
E ca macul roșu.

Morcovul

★

Șade baba pe arac
Și-și ține boabele-n sac.
Și-i atita de bătrînă
Că-i cad dinți în țarină.

Fasolea

★

Am aicea patru cai
Prinși în scoabe pe-un vătral;
Toată vara-n goană fug
Însă nicăieri n-ajung.

Caii batozel

Drept la TINTA

(Mica publicitate)

DE VINZARE

masă pentru trei persoane, 5 borcane, 3 ligheane, o tigiăie, o copaie, oale goale, un fâraș și-alte lucruri fel de fel. Adresați-vă referentului bibliotecii din Ațel (sat de lingă Mediaș) că de la un timp, frăție, a ajuns... bucătărie. Cărțile zac prăfuite, rafturile-s policioare pentru crățiți și pahare. Cîț despre bibliotecară... mare-artistă culinară.

Tot ce-am înșirat mai sus, vindem la un preț redus. În schimb, căutăm bibliotecar, fără-a fi și... bucătar.

CAUTAM

leacuri pentru a l scoate din amorțeală pe tovarășul Petre Constantin, directorul căminului cultural din comuna Hălchiu, regiunea Stal-n.

Cei care posedă asemenea leacuri (mai nimerite credem că sînt cele critice) l le pot adresa direct sus-numitului. Il pot găsi acasă (noaptea), prin sat (ziua) și... niciodată la căminul cultural unde nu face nimic.

ANUNȚ

„Noi, gazeta de perele (cu numele) „Oglinda satului Virlezi”, raionul Buzor, invităm pe toți sătenii să ia parte, în ziua de 3 august, la marea noastră sărbătoare cu prilejul împlinirii unui an de cînd cu onoare (și răbdare) ținem în cîrcă două articole mari scrise în cinstea terminării treieratului (din vara trecută).

Totodată, rugăm pe sătenii din comună, ca în caz de-l întîlnesc pe responsabil (noi nici nu știm cum arată pentru că nu l-am văzut niciodată), să-l invite și pe la marea noastră aniversare, cu care prilej poate o să-l cunoaștem.

